

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/181/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112238024
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1112238024.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenová a členovia senátu: JUDr. Mária Hajdínová a Mgr. Anna Križáková v právnej veci navrhovateľa: Sociálna poisťovňa, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, IČO: 30 807 484, adresa na doručovanie písomností: Záhradnícka ul. č. 31, Bratislava, proti odporcovi: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova ul. č. 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie istiny 84,02 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11. novembra 2013, č. k. 4C/210/2012 - 27, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 84,02 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 4 ods. 2, 3, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ust. § 148 ods. 1, § 238 ods. 1, 5, 6 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a vecne premlčaním nároku navrhovateľa uplatneného v konaní, keď mal v konaní preukázané, že navrhovateľovi premlčacia lehota uplynula dňom 14. 12. 2010 a nakoľko návrh na súd podal dňa 15. 11. 2011, t. j. oneskorene, návrh ako nedôvodný po úspešne vznesenej námietke premlčania odporcom, zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že poistenec navrhovateľa, K. Ž., utrpel dňa 07. 11. 2001 pri dopravnej nehode, spôsobenej poistencom odporcu, N. Š., vodičom osobného motorového vozidla továrenskej značky VOLKSWAGEN GOLF, EČ: Y. XXX G. zranenia, ktoré si vyžiadali jej dočasnú práceneschopnosť, počas ktorej navrhovateľ vyplatil svojmu poistencovi nemocenské dávky vo výške žalovanej istiny a následne si uplatnil náhradu škody voči odporcovi, ako poisťovateľa škodcu J. Š. a nakoľko odporca vzniesol v priebehu konania námietku premlčania, pri skúmaní jej opodstatnenosti vychádzal z právnej úpravy v ust. § 238 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, ktorá špeciálne upravuje otázku premlčania nárokov na náhradu škody navrhovateľa. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nemocenské dávky K. Ž. vyplatil dňa 14. decembra 2007 a pokiaľ ide o ustálenie doby, kedy sa navrhovateľ dozvedel o tom, kto za vznik škody zodpovedá, vychádzal z právneho názoru, že poškodený sa dozvie o tom, kto mu spôsobil škodu, resp. kto za ňu zodpovedá v okamihu, keď preukázateľne získal informáciu o okolnostiach vzniku škody, ktoré mu pomôžu urobiť si dostatočný pravdepodobný úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba je za škodu zodpovedná. Súd prvého stupňa na základe uvedeného dospel k záveru, že týmto okamihom bolo doručenie hlásenia úrazu na účely nemocenského poistenia K. Ž., N. O. navrhovateľovi dňa 20. novembra 2007, v ktorom označila osobu, ktorá jej úraz zavinila a tvrdenie navrhovateľa, že sa o výsledku vyšetrovania dopravnej nehody,

pri ktorej došlo k ublíženiu na zdraví jeho poistenca začal zaujímať až takmer po troch rokoch od vyplatenia nemocenských dávok a až zo správy o výsledku vyšetrovania, ktorá mu bola doručená dňa 19. októbra 2012 sa dozvedel, kto za škodu zodpovedá, posúdil ako irelevantné. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne úspechom odporcu v konaní, ktorému však právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže si ich náhradu neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodu (posudzujúc obsah odvolania podľa § 41 ods. 2 O. s. p.), že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uviedol, že síce prvostupňový súd v otázke premlčania práva navrhovateľa na náhradu škody postupoval podľa správneho právneho predpisu, avšak dospel jeho nesprávnou aplikáciou (ust. § 238 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov) a predložených listinných dôkazov (hlásenia úrazu na účely nemocenského) k nesprávnemu právnomu záveru, že jeho nárok je premlčaný, nakoľko nesúhlasil s tvrdením, že o tom, kto za škodu zodpovedá sa dozvedel dňa 20. novembra 2007, t. j. okamihom doručenia hlásenia úrazu na účely nemocenského poškodeným poistencom, keďže z ust. § 238 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov nevyplýva, že ktokoľvek, najmä tretia osoba je oprávnená rozhodnúť o tom, kto je vinným zo spáchania nejakého skutku. Uviedol, že takýmto oprávnením disponujú presne určené subjekty a v prípade zodpovednosti za škodu je to najmä súd a pokiaľ ide o priestupok, je ním orgán štátu, a v prípade zavinenia dopravnej nehody, výlučne Policajný zbor. Poukázal na skutočnosť, že v hlásení poškodenej zo dňa 18. novembra 2007 je uvedené meno zodpovednej osoby, z čoho však nemôže vyplývať presvedčenie, že označená osoba má právo rozhodnúť, kto za skutok zodpovedá s tým, že písomné hlásenie poškodeným nie je pre navrhovateľa a ani odporcu dokladom o zavinenom protiprávnom konaní konkrétnej osoby a iba zo správy Okresného riaditeľstva PZ, Okresného dopravného inšpektorátu Senica sp. zn. ORP - P - 1423/DI - 1 - 2007 zo dňa 19. októbra 2012 o riešení priestupku a uložení blokovej pokuty mal preukázané, kto je vinný za spôsobenie dopravnej nehody. Uviedol, že napriek tomu, že poškodený poistenec v hlásení úrazu v bode 6. neoznačil orgán Policajného zboru Slovenskej republiky, ktorý mal dopravnú nehodu vyšetrovať, nie je táto skutočnosť pre posúdenie plynutia premlčania podstatná, nakoľko dané hlásenie, s takto vyplnenými údajmi, má len informačnú hodnotu a na základe takéhoto označenia osoby nie je možné dospieť k záveru, že za skutok zodpovedá osoba uvedená v hlásení a zároveň ju vyzývať na zaplatenie vzniknutej škody. Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že v takýchto prípadoch je povinný postupovať podľa ust. § 233 ods. 10 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov v súčinnosti s Policajným zborom, ktorý je oprávnený rozhodnúť o zavinenom protiprávnom konaní tretej osoby, za účelom posúdenia zodpovednosti za spôsobenú škodu, pričom poškodený, navrhovateľ a ani odporca takýmto oprávnením nedisponujú a preto skutočnosť, že dopyt na Okresné riaditeľstvo PZ Senica doručil až takmer po troch rokoch od vyplatenia nemocenských dávok poškodenému poistencovi, nemá na jeho právo na náhradu škody vplyv. Uviedol, že o tom, kto za škodu zodpovedá sa dozvedel dňa 24. októbra 2012, zo správy Okresného dopravného inšpektorátu PZ Senica sp. zn. ORP-P-1423/DI-1-2007 zo dňa 19. októbra 2012, a preto mu subjektívna trojročná lehota začala plynúť dňa 25. októbra 2012 a objektívna desaťročná 15. decembra 2007 odo dňa vyplatenia nemocenských dávok a nakoľko mu neuplynula ani jedna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody, jeho nárok uplatnený v konaní, premlčaný nie je.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu, že sa so záverom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o ustálenie doby, kedy sa navrhovateľ dozvedel o tom, kto za vznik škody zodpovedá, v celom rozsahu stotožnil. Poukázal na skutočnosť, že poškodený sa dozvie o tom, kto mu spôsobil škodu, resp. kto za ňu zodpovedá v okamihu, keď preukázateľne získal informáciu o okolnostiach vzniku škody, ktorá mu umožňuje urobiť si dostatočne pravdepodobný úsudok o tom, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá s tým, že týmto okamihom v danej právnej veci, bolo doručenie hlásenia úrazu na účely nemocenského poistencom K. Ž.X., N.. O. navrhovateľovi dňa 20. novembra 2007, v ktorom označila osobu, ktorá jej úraz zavinila. Odporca vo svojom vyjadrení ďalej uviedol, že sa stotožnil aj s právnym záverom prvostupňového súdu, uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že je irelevantné, že navrhovateľ sa o výsledok vyšetrovania dopravnej nehody, pri ktorej došlo k ublíženiu na zdraví, začal zaujímať až takmer po troch rokoch od vyplatenia nemocenských dávok, keďže správa o výsledku vyšetrovania, mu bola doručená dňa 19. októbra 2012 a poukázal na skutočnosť, že relácia dopravnej polície PZ o priebehu dopravnej nehody je zo dňa 07. novembra 2007, od ktorého dátumu mohol navrhovateľ o predmetnú reláciu kedykoľvek príslušný

Policajný zbor požiadať tak, aby k premlčaniu jeho nároku nedošlo. Uviedol, že nakoľko navrhovateľ z Hlásenia úrazu zo dňa 18. 11. 2007 nemal vedomosť o tom, že vôbec policajný orgán úraz jeho poistenca vyšetroval, nie je známe na základe akých skutočností až v roku 2012 požiadal Policajný zbor o zaslanie danej relácie a preto je nemysliteľné, aby sa navrhovateľ odvolával na doručenie predmetnej relácie až dňa 24. októbra 2012, od ktorého mala podľa navrhovateľa začať plynúť subjektívna trojročná lehota, na uplatnenie jeho práva na súde s tým, že pokiaľ mal navrhovateľ za to, že iba súd alebo policajný orgán, resp. ich rozhodnutie je právne relevantné, tak z relácie jasne vyplýva, že K. Ž., rod. O. bola bez zranenia a nárok navrhovateľa nie je preto riadne preukázaný ani podľa ust. § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že ak aj poistenec navrhovateľa, K. Ž., N.. O. disponuje potvrdením o svojej dočasnej pracovnej neschopnosti od ošetrojúceho lekára zo dňa 27. novembra 2007, nie je v príčinnej súvislosti s nehodou, ktorá sa stala dňa 07. novembra 2007 o 9:25 hod., z dôvodu ktorého povinnosť odporcu, poskytnúť poistné plnenie podľa ust. § 5 ods. 1 písm. h) zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov ani nevznikla.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 1.10.2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. mája 2014 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa vo veci samej riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V posudzovanej veci sa navrhovateľ návrhom podaným na súd prvého stupňa dňa 15. novembra 2012 domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi škodu vo výške 84,02 eur, ktorá mu vznikla vyplatením dávok poskytnutých z nemocenského poistenia za obdobie od 17. novembra 2007 do 24. novembra 2007, v dôsledku dočasnej práceneschopnosti K. Ž., poistenca navrhovateľa na tom skutkovom základe, že N. Š., ktorý má s odporcom uzavretú poistnú zmluvu o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, spôsobil na osobnom motorovom vozidle továrenskej značky VOLKSWAGEN GOLF, EČ: Y. XXX G. dňa 7. novembra 2007 dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej došlo k ublíženiu na zdraví poistenca navrhovateľa, čím sa stal dočasne práceneschopný.

Z uvedeného vyplýva, že nárok navrhovateľa na náhradu škody, uplatňujúceho si voči odporcovi, ako tretej osobe, je potrebné posudzovať podľa § 238 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom do 31. decembra 2007.

Hmotnoprávnym základom pre uplatnenie práva navrhovateľa na náhradu dávok poskytnutých z nemocenského poistenia do 31. decembra 2007 je ust. § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, podľa ktorého Sociálna poisťovňa má právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá jej vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania. Zákonným predpokladom vzniku nároku Sociálnej poisťovne podľa uvedeného ustanovenia je, že poisťovňa uhradila svojmu poistencovi dávky nemocenského poistenia, ktoré boli poskytnuté a vyplatené ako následok zavineného protiprávneho konania tretej osoby proti poistencovi. Citované ustanovenie zakladá regresný nárok navrhovateľa voči tretím osobám, ak sú splnené zákonné predpoklady v ňom uvedené. Nárok

podľa tohto ustanovenia je svojím charakterom samostatným nárokom na náhradu škody a ide o občianskoprávny nárok, ktorý má povahu špeciálneho ustanovenia vo vzťahu k všeobecným predpisom, t. j. k Občianskemu zákonníku, čo znamená, že právny vzťah, ktorého sa uvedené ustanovenie týka, sa v otázkach, ktoré nie sú ním upravené, riadia ustanoveniami všeobecných predpisov o náhrade škody.

Ustanovenie § 238 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení priznáva Sociálnej poisťovni špecifické práva požadovať „náhradu poskytnutých dávok“ a „náhradu škody“ od tretích osôb v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania voči poberateľovi dávky. Ak bola poisťencovi poskytnutá niektorá z uvedených dávok, ale vznik jeho nároku na dávku nebol zapríčinený zavineným protiprávnym konaním tretej osoby, nemá Sociálna poisťovňa v zmysle citovaných ustanovení regresné právo na náhradu dávky (škody). To znamená, že tretia osoba má povinnosť nahradiť poskytnuté dávky alebo nahradiť škodu Sociálnej poisťovni len v takom rozsahu, v akom je jej zavinené protiprávne konanie v príčinnej súvislosti s poskytnutými dávkami, na ktoré poisťencovi vznikol nárok v dôsledku konania tretej osoby. V rozsahu, v akom sa na vzniku nároku poistenca na poskytnutie dávky podieľali iné okolnosti, prípadne v akom rozsahu bol spôsobený spoluzavinením poistenca, tretia osoba nezodpovedá.

Podľa § 238 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, právo Sociálnej poisťovne voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla Sociálnej poisťovni výplatou dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania, sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa zistila sumu vyplatených dávok a keď sa dozvedela o tom, kto za vznik škody zodpovedá, najneskôr však uplynutím desiatich rokov odo dňa výplaty.

Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Premlčanie definujeme ako uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, bez toho, aby sa právo vykonalo (uplatnilo na súde), v dôsledku čoho sa dlžník môže brániť voči súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Podstata premlčania spočíva v tom, že ak sa určité právo po zákonom stanovenú dobu (premlčaciu dobu) nevykoná alebo sa v priebehu premlčacej doby neuplatní na súde, či u príslušného orgánu, nemôže byť už po jej uplynutí veriteľovi priznané. To znamená, že dlžník po uplynutí zákonom stanovenej doby sa môže úspešne brániť vymáhaniu práva s poukazom na to, že toto právo bolo už premlčané. V dôsledku premlčania právo nezaniká, trvá naďalej, ale do značnej miery sa oslabuje zmenšením možnosti jeho úspešného uplatnenia s tým, že dovolanie sa premlčania pred súdom má za následok spočívajúce nároku, ktorý tu síce naďalej existuje, avšak je oslabený do takej miery, že právo vyplývajúce z tohto nároku súd nemôže veriteľovi priznať. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka).

Z dikcie citovaného zákonného vyplýva, že premlčanie prebieha v dvoch fázach; márne uplynutie premlčacej doby a uplatnenie námietky premlčania dlžníkom na súde, t. j. právne účinky premlčania nenastávajú samotným premlčaním, ale je potrebné, aby sa druhá strana premlčania výslovne dovolala a pokiaľ sa dlžník premlčania nedovolá, existuje medzi ním a veriteľom právny pomer v podstate bezo zmeny.

V posudzovanej veci odporca vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku navrhovateľom na náhradu škody za dávky nemocenského poistenia za obdobie od 17. novembra 2007 do 24. novembra 2007, ktoré navrhovateľ svojmu poisťencovi vyplatil dňa 14. decembra 2007, nakoľko navrhovateľ sa dozvedel o tom, kto zodpovedá za škodu, okamihom doručenia hlásenia úrazu poistencom navrhovateľa dňa 20. novembra 2007, v ktorom označil osobu, ktorá zavinila úraz a nakoľko návrh na súd podal dňa 15. 11. 2012 a premlčacia lehota mu uplynula dňa 14. decembra 2010, je jeho nárok premlčaný.

Nebolo možné sa stotožniť s námietkou navrhovateľa v podanom odvolaní, že o tom, kto za vznik škody zodpovedá, sa dozvedel až doručením správy Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru Y. dňa 24. októbra 2012 a preto mu subjektívna trojročná premlčacia lehota začala plynúť dňa 25. októbra 2012.

Ustanovenie § 238 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení upravuje objektívnu desaťročnú premlčiaciu lehotu, ktorá plynie odo dňa výplaty dávok nemocenského poistenia a subjektívnu trojročnú premlčiaciu lehotu, ktorá je viazaná na moment, keď navrhovateľ zistil sumu vyplatených dávok a dozvedel sa o tom, kto za vznik škody zodpovedá. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže byť teda rozdielny vo vzťahu k vedomosti poškodeného o škodcovi a k jeho vedomosti o škode.

Pri posudzovaní otázky, kedy sa navrhovateľ ako poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, treba vychádzať zo skutočnej vedomosti poškodeného o tomto prvku; nestačí teda len možnosť dozvedieť sa o ňom.

Z obsahu spisu vyplýva, že poistenc navrhovateľa (K. Ž., N. O.) dňa 20. 11. 2007 doručila navrhovateľovi „Hlásenie úrazu na účely nemocenského“ zo dňa 18. novembra 2007 (č. I. 3 spisu), nakoľko dňa 7. novembra 2007 o 9:15 na úseku Šaštín - Stráže bola účastníčkou dopravnej nehody zavinenej J. Š., t. j. navrhovateľ sa o tom, kto dopravnú nehodu spôsobil, dozvedel dňa 20. novembra 2007, ako i o vzniku jeho povinnosti vyplatiť svojmu poistencovi dávky nemocenského poistenia za obdobie jeho práceneschopnosti od 17. novembra do 24. novembra 2007. V uvedenom Hlásení je poistenc odporcu, ako osoba zodpovedná za vznik škody označený jednoznačne s tým, že poškodený navrhovateľ poznal identitu škodcu už pred dorúčením správy Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru Senica zo dňa 24. októbra 2012 (ďalej „správa policajného zboru“) vyplýva aj zo samotného dopytu navrhovateľa zo dňa 20. júla 2012 na okolnosti dopravnej nehody (č. I. 5 spisu) podpísané navrhovateľom, v ktorom výslovne identifikuje poistenca odporcu ako škodcu. Z uvedeného preto vyplýva, že od doručenia hlásenia úrazu na účely nemocenského dňa 20. novembra 2007, mal navrhovateľ preukázateľne vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá, teda skôr, ako bola reálne navrhovateľovi doručená správa policajného zboru, nakoľko práve v dopyte na príslušný policajný orgán navrhovateľ opísal ako a kedy tieto informácie získal a preukázal tak skutočnú vedomosť o zodpovednom subjekte už dorúčením hlásenia poistencom navrhovateľovi.

Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, že navrhovateľ ako poškodený sa dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá okamihom preukázateľne získanej informácie o tých skutkových okolnostiach, na základe ktorých si mohol urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá (konkrétne) osoba za škodu zodpovedá a táto skutočná vedomosť o osobe zodpovedajúcej za škodu dorúčením Hlásenia poistencom navrhovateľa dňa 20. novembra 2007, ktorou od uvedeného dňa navrhovateľ disponoval, už v tom čase nepochybne stačila na uplatnenie nároku voči odporcovi a preto sa v žiadnom prípade nebolo možné stotožniť s názorom navrhovateľa, že subjektívna premlčacia doba na uplatnenie práva na náhradu škody, mu začala plynúť nasledujúci deň po doručení správy Okresného dopravného inšpektorátu Policajného zboru Senici.

Neobstojí ani námietka navrhovateľa v podanom odvolaní, že akákoľvek tretia osoba nie je oprávnená rozhodnúť o tom, kto je vinným za spôsobenie dopravnej nehody, nakoľko subjektívna vedomosť poškodeného o osobe zodpovednej za škodu nepredpokladá nespochybniteľnú istotu v určení osoby zodpovednej za vznik škody. Ustanovenie § 238 ods. 5 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení vychádza z predpokladu, že od osoby, ktorá vie o vzniku škody, možno požadovať, aby nárok uplatnila, akonáhle má k dispozícii také informácie o okolnostiach vzniku škody, z ktorých sa javí dostatočne pravdepodobná zodpovednosť určitej konkrétnej osoby; s poukazom na skutočnosť, že ani súd rozhodnutím v blokovom konaní, v ktorom bola poistencovi odporcu uložená bloková pokuta vo výške 66,39 eur (2.000,- Sk), ako vyplýva z podanej správy policajného zboru, nie je viazaný (§ 135 posledná veta O. s. p.).

Pozornosti odvolacieho súdu neušiel skrytý úmysel navrhovateľa predĺžiť beh premlčacej lehoty vykonaním dopytu na Obvodné oddelenie Policajného zboru a zabezpečiť si nový začiatok plynutia premlčacej lehoty v domnienke, že správa Obvodného oddelenia Policajného zboru bude jediným relevantným dokladom na úspešné uplatnenie práva. Navrhovateľ sa týmto konaním snažil obísť zákonné ustanovenie a privodiť pre seba úspech a takému konaniu nebolo možné priznať očakávanú váhu, pretože inštitút premlčania by stratil opodstatnenie a bol by popretý jeho základný účel. Pripustením argumentácie navrhovateľa by totiž v predmetnej veci k uplynutiu premlčacej lehoty nedošlo napriek tomu, že navrhovateľ ako poškodený by mal vo svojej dispozičnej sfére preukázateľnú vedomosť o škodcovi už od novembra 2007 (navyše žiadny ďalší škodca nebol navrhovateľovi známy a táto skutočnosť ani nebola v konaní sporná) a svojou takmer päťročnou zavinenu nečinnosťou do júla

2012, by oznamovacou správou orgánu policajného zboru, ktorá ani nemá charakter rozhodnutia, došlo k určaniu začiatku plynutia premlčacej lehoty na základe ľubovôle navrhovateľa; zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení ani neustanovuje povinnosť orgánom Policajného zboru z vlastného podnetu informovať navrhovateľa o dopravných nehodách s výnimkou poskytnutia súčinnosti navrhovateľa, avšak z podnetu navrhovateľa (§ 233 ods. 10 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení).

Pri posudzovaní druhej podmienky, kedy sa poškodený navrhovateľ dozvedel o škode, ktoré posúdenie nebolo medzi účastníkmi sporné, treba v zmysle vyššie uvedeného vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného navrhovateľa o vzniknutej škode, teda kedy nadobudol vedomosť o rozsahu majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, a to aspoň v približnej sume s možnosťou jej dodatočného spresnenia, t.j., ktorú bolo možné natoľko objektívne vyčíslit' v peniazoch, aby poškodený navrhovateľ svoj nárok na náhradu škody mohol uplatniť aj na súde. Ide teda o vedomosť nielen o vzniku a existencii škody, ale aj o jej výške. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že navrhovateľ zistil sumu vyplatených dávok dňa 14. decembra 2007, vo výške žalovanej istiny (84,02 eur) z čoho vyplýva, že od tohto okamihu, t. j. vedomosti navrhovateľa o sume vyplatených dávok nemocenského poistenia vo výške 84,02 eur dňa 14. decembra 2007, mal preukázateľne vedomosť nielen o tom, kto za škodu zodpovedá, ale aj o rozsahu škody a mohol si žalobou na súde uplatniť aj nárok na jej náhradu.

Súd prvého stupňa preto dospel k správne právnemu záveru, že nárok navrhovateľa uplatnený v konaní je premlčaný, keďže trojročná premlčacia doba navrhovateľovi uplynula dňa 14. decembra 2010 a nakoľko žalobu na súd prvého stupňa podal až dňa 15. novembra 2012, premlčané právo navrhovateľovi už nebolo možné v súdnom konaní priznať. Nebolo tak potrebné skúmať ani desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu, nakoľko v priebehu objektívnej lehoty uplynula celá subjektívna lehotá a v danom prípade sa na plynutie objektívnej lehoty už neprihliada.

S poukazom na citované ustanovenie a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce ustanovenia rozhodol vecne správne a preto odvolací súd tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko odporca si právo na ich náhradu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.